

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

Заради цього варто жити!

**II літературно-художній конкурс
в ЧДУ ім. Петра Могили**

**Збірка творів
учасників конкурсу**

Миколаїв – 2016

УДК 821.161.2-057.87(082)

ББК 84.4 Ук

З 34

З 34

Заради цього варто жити! II літературно-художній конкурс в ЧДУ ім. Петра Могили : збірка творів учасників конкурсу / уклад. Г. М. Петроченко. – Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2016. – 56 с.

До збірки увійшли твори учасників II літературно-художнього конкурсу «Заради цього варто жити!».

УДК 821.161.2-057.87(082)

ББК 84.4 Ук

© ЧНУ ім. Петра Могили, 2016

Дорогий читачу!

З 6 грудня 2015 р. по 6 березня 2016 р. проводився II літературно-художній конкурс «Заради цього варто жити!» серед студентів, викладачів та співробітників нашого університету. Організатори конкурсу – Бібліотека та Інститут філології ЧДУ ім. Петра Могили. Як і за умовами I-го конкурсу, учасники надсилали свої роботи за темою «Заради цього варто жити!» анонімно до групи конкурсу на сторінці Бібліотеки в мережі Facebook, з можливістю їх коментування. Поважне журі в особах О. В. Пронкевича, Т. П. Шестопалової та В. С. Руссової оцінювало твори наших авторів та приймало рішення щодо найкращих робіт. Результат цих спільних творчих зусиль Ви зараз тримаєте у своїх руках.

Тож бажаємо нашим авторам наснаги, творчого натхнення, свободи та незалежності у висловлюванні своїх думок та розумних і вдячних читачів, а читачам-приємного читання.

Номінація проза

Лариса Мальована

Синдром Пітера Пена

«Краса є не що інше,
як початок жахливого,
яке ми здатні винести.
І ми захоплюємося ним тому,
що воно не знищило нас».

Райнер Марія Рільке

Місто сонно та дрімотно марило холодним січевим дощем. У погоди бувають такі настрої, коли вона, погода, здригнувшись ненавистю до всього живого, настирливо намагається знищити, в нашому випадку змити все, що існує навкруги.

Дніпро, вирвавшись з обійми льоду, важко колихався тяжкою темною водою, в якій яскраво відбивалися надзвичайно білі чайки. Колективний розум цих хижих птахів одночасно здіймав їх з поверхні води і вів кружляючи вздовж берегів на один з островів.

За вікном ляпало та сипало мокрим снігом. По немитому склі стікав міський бруд, залишаючи сліди, немов фарбовані сльози на дівочих щоках. Ленка з нудьгою визирнула на двір і клацнула електрочайник. Розчинну каву вона не пила принципово –десь вичитала, що від неї темніє під очима –и категорично відмовилась. Це було пояснювання для тих, хто не міг побачити, як вдома вона з насолодою сьорбає з великої рожевої кружки

з написом «Amoug» свіжозварену каву, здобрену великою кількістю молока та присипану корицею та ще якимись афродізіаками.

Каву вона пила тільки мелену, і тільки вдома. Це була мантра, медитація – процес на одинці. У будь-яку погоду, у будь-яку пору року вона сиділа біля вікна в своїй маленькій кухні, накрившись великою кошлатою шаллю, в правій руці у неї була кружка з кавою, в лівій – між тонких худих пальців з кривавим лаком на коротких нігтях – тоненька сигаретка. На руці бовтався браслет-шамбала, у дверях дзенькала музика вітру. Шумно затягуючись та пускаючи дим у напіввідкриту квартиру, Ленка сьорбала каву і прикривала очі. Тієї мити вона була поза межами своєї однокімнатної квартири, поза старим будинком, поза містом і може ще подалі від усього світу.

Колись збрехавши на перекурі, що вона кидає палити та пити каву, та ще й їсти м'ясо, Ленка, не будучи брехухой по життю, чомусь не змогла сказати, що вона банально постує. І хоча усім було начхати і на брехню, і на саму Ленку, назад дороги не було. Працюючи в районній податковій, Ленка відрізнялась від усіх нестерпною та дурнуватою космічністю в світло-блакитних очах під тонкими, в нитку, рудуватими бровами. Така собі тіціанівська дівчина. Безумовно в неї був свій стиль, але кому він тут був потрібен? Начальниці були потрібні звіти, виконання планів, та все інше, до чого Ленка була далека, як до неба. Хоча до неба їй було мабуть ближче.

Руки в Ленки були довгі та безтолкові. Ноги теж були довгі, але ходила вона зовсім не як модель, чи щось подібне. Короче, груди у Ленкі була плоска и це все рішало. Чоловічу половину людства вона практично не цікавила. На її облягаючий порожній ліфчик светрик з малюнком «пейслі» зазірав тільки Юрка з відділу автоматичної звітності. Але Ленку Юрка не цікавив, бо вважався бовдуром и не бажаним кавалером. А ще, як на погляд колег, вона була геть не модна. Ані коротких спідниць, ані декольте, чи занадто тісних брюк.

Ленка сиділа в своєму кутку, складала у бантик круглонамальовані помаранчеві губи и підіймала щипані в тонку нитку брови. Вона намагалась бути схожою чи то на Марлен Дітріх, чи то на Любов Орлову. Залежало від моменту. Але мейк ап був дуже незвичний як для пересіченого працівника податкової.

Коли наступного понеділка Ленка, як завжди, прийшла в свій відділ, і, як завжди, щось сталося зі старим комп'ютером, вона спочатку терпляче віддерла всіх феєчок, наліплених по периметру монітора, та сховала в шухляду, обережно поклала туди ж скляні фігурки, символізуючи роки китайського календаря, які Ленка пропрацювала в податковій, поклала у сумку пухнатою маненького іграшкового котика, і тільки тоді подзвонила у відділ автоматичної звітності.

– Альо! – нестерпне контральто стукнуло по барабанній перетинці. – Отдел автоматической отчетности.

– Мм... Мені Юріка, – промовила Ленка здивовано. Бо не очікувала, що хтось крім нього візьме слухавку. – Тобто Юру.

В слухавці гучно їли щось напевно дуже смачне, бо ще де якій час жували та плямкали.

– Єго нет. Єго в армію забралі, – стукнуло по вухах контральто.

– Яку армію? – незрозуміла Ленка. – Йому ж років тридцять...

– Девушка, я вам ещю раз говорю, в армію, по повестке. А ви кто? Что хотели?

– У мене комп'ютер зламався. Зазвичай Юра мені допомагав. Але тепер... Вибачте, я ще до когось звернусь.

– Скажите, в какой отдел і я подойду, посмотрю, что у вас.

Ленка, червоніючи в слухавку, пояснила в якій кімнаті знаходиться вона та зламаний комп'ютер.

З приводу нових обставин існування без Юріка, але зі старим залізом, Ленка згадала про несправедливість життя, про Бога, якій завжди дуже зайнятий, забуту вдома музику вітру, яку мала почепити десь у кабінеті, але весь час забувала принести. Рожеві

дзвінкі палички з метеликами мали б відганяти злих духів, та все вийшло не так, як собі уявляла Ленка. У реальному житті небагато рожевого.

Новенька з відділу автоматичної звітності вправно впоралася зі старими «дровами», запросила чай и тепер сиділа, відверто роздивляючись Ленку і поблискувала рясним пірсингом у носі. Вона теж була дивна на вигляд, але погляд у неї був прагматичний, вона точно не літала в хмаринках, і не мріяла стати Мата Харі, чи поїхати на рік у Тибет.

Ленкі було по фіг як на неї дивляться, бо вона давно звикла. Вона чомусь згадувала Юріка, як той одного разу мовчки лагодив комп'ютер, та як його пальці, неначе у піаніста, літали над клавіатурою. А сам він придивлявся на Ленку за тонкими лінзами окулярів в товстій оправі. А колись ще раніше він приходив до неї додому та приносив їй маленьку фіалку в горщику, а та фіалка досі цвіла, не перестаючи, на підвіконні. Думала, думала... Згадала та й забула. А потім минуло два чи три тижні і дівчина з сусіднього відділу забігла в Ленкін відділ і спитала, хто з них піде відвідувати Юріка, бо він вже навоювався.

Ленка здивовано спитала:

– Якого Юріка відвідувати? Де?

Виявилось, Юрік лежить у шпиталі вже майже тиждень і до нього ходили, навіть гроші збирали. І Ленка теж здавала, але вона геть не пам'ятала, кому і навіщо здавала. Просто виринула зі свого космосу, не спитала нічого, витягла з сумочки необхідне та пірнула назад у космос.

Вона знов забула про Юріка, бо був звіт, а ще їй склали на рік поганий гороскоп, з якого виходило, що в її житті найближчим часом з'являться не аби які перешкоди, які не збиралися зникати навіть наприкінці року. Та сама дівчина знов забігла, сказала, що треба йти сьогодні і вони пішли.

Вже хвилин п'ятнадцять Ленка сиділа у коридорі біля старої пальми, вкритої щільним шаром пилу. Навколо туди-сюди ходили якісь люди у цивільному, у накинутих поверх халатах.

Чи то візитери, чи то волонтери Ленка не розуміла. Вона сиділа і усвідомлювала, що геть нічого не розуміє. А саме головне, не розуміє, що вона тут робить. До Юріка все рівно не пускали. Хоча виявилось це ще по дорозі до лікарні, але вертатися на роботу Ленка не хотіла, тому намагалась сприймати все наче дурний жарт чи невдалу подорож (такі теж трапляються). Більш за все вона боялася, що хтось буде закривавлений. Від виду крові у Ленки ще в дитинстві трапилася натуральна істерика. Мама готувала кров'яну ковбасу. І саме коли Ленка прийшла зі школи – вимішувала кров з гречкою. То було все! Звісно, раніше вона цю ковбасу їла, та ще й зі смаком. Але мамині руки у крові до самих ліктів... На тому Ленкіна бабця поховала мрію, що онука стане лікарем.

Тому зараз, сидячи перед черговою медсестрею, Ленка намагалась глибоко дихати, бодай ніхто ще не трапився в тому відділенні у крові. Вона думала, що важкі не ходять самі де заманеться, та й в загалі лежать у реанімації. Що людина може вийти на милицях без ноги, або навіть без обох у візочку, Ленкі зовсім не приходило до думок. Це було щось позамежне, якого в Ленкіному світі не могло статися ніколи.

Медсестра щось писала у журналі, та час від часу придивлялася до дивної дівчини. Потім запитала:

– Ви у п'яту палату?

– Не знаю, – розгублено відповіла Ленка. Колега давно кинула її саму та десь побігла. – А у вас багато палат?

– Дванадцять, – відповіла медсестра, та додала, трохи червоніючи, – Він про вас весь час розповідає. Вас неможливо не впізнати.

Ленка ще трохи підняла без того задрані вгору брови, ще більше розкрила блакитні очі і встала. Вона хотіла втекти. Тієї ж миті опинитися удома з кавою та довгою сигаретою, і, закривши очі, щосекунди видихати у відкриту квартиру, у холодне повітря важкий сигаретний дим. Але медсестра сприйняла цей порив

інакше, швидко вискочила зі свого місця, схопила Ленку за худу руку та потягла за собою.

– Благаю, тільки швиденько! – в саме вухо шепотіла вона. – Не зволікайте! Щоб ніхто не бачив... Ще з хвилин п'ятнадцять лікарів нікого не буде. Трохи побудете з ним. Їм завжди це корисно.

Ленку запхали в палату та за спиною в неї тихесенько хлопнули двері. Ліжко, одне з двох, було порожнє, а на іншому спав худий хлопець з лицем, як з музею мадам Тюссо. Вкритий до підборіддя ковдрою, що закривала його як плащаниця. Та ще й колір постілі після автоклави був відповідний. Ленка колись читала про Христа, і як того вкрили саваном, коли він помер на хресті заради людей. Там ще й фото плащаниці було.

Чомусь, худий і жовтий Юрік був схожий на когось святого, на жертвоне ягня, тільки не на воїна, та тим більше не на того Юріка, який колись, у іншому житті, працював у податковій. Окулярів на ньому не було. Їх ніде не було. «Мабуть, загубив», – подумала Ленка.

Ленка тихесенько сіла на порожнє ліжко. Вона ніколи не любила розглядати людей, але зараз її погляд тягло дивитися на це, таке чуже та таке знайоме обличчя. На одній щоці був синець та подряпина, яка починалась під розсіченою повікою. Око з тієї ж сторони заплило, через те обличчя стало ніби здивоване. Неначе Юрік, завжди усміхнений та спокійний, дуже дивується через біль. Неначе терпить щось, та намагається тримати стікаюче, непідвласне йому обличчя. Придивившись, Ленка побачила, що голова у Юріка є, але не вся. И чомусь зраділа та відразу ж засоромилася тієї несподіваної радості. А зраділа Ленка, що дивлячись на неповну голову Юріка не втратила свідомості та не почала часто дихати.

Ленка здивовано роздивлялася голову Юріка. Тобто те, що від неї залишилося. Як на Ленкін погляд – то небагато. Ленкі було шкода хлопця насамперед через те, що в нього немолода самотня мама, а така травма виглядала неначе довічний вирок.

На те, що у Юріка права рука була пошматована та її ледве зібрали, вона не звернула уваги, що обидві ноги теж пошматовані, і у лікарів була підозра, що він не ходитиме (але ж вони не знали, що починаючи з першої крапельниці попередній вирок не є дійсним) – теж.

Ленка думала, що йому не те, що ніде буде працювати(вона не знала, що це питання остаточно вирішене – на його місце вже взяли оту балакучу дівчину з рясним пірсінгом у бровах), що його через де який час нікому буде доглядати. Тож Ленка не бачила нічого поганого в тому, щоб іноді приходити та сидіти разом з пораненим Юріком, аби це тільки йому допомагало. До того ж вся податкова одночасно згадала, що Юрік ще до АТО залицявся до неї и вже нікого не цікавило, що там у Ленкі з цього приводу на думках. Тож на роботі ніхто не був проти, а як раз навпаки – начальниця податкової, де працювала Ленка, вже комусь відзвітувала, що Ленка має нещасне кохання і про необхідність однієї співробітниці знаходитися не на робочому місці, а біля пораненого в АТО іншого співробітника.

Вона сиділа з ним, узяла відпустку за свій рахунок та рятувала Юріка, тримаючи за руку. Годувала, коли треба, виводила на прогулянку, коли треба, викочуючи важке крісло у двір. Вона не кохала його, як кохають чоловіка, вона була з ним на одній хвилі, в одній тональності та нота їх дзвеніла та тримала Юріка, змушуючи вірити у все, що обіцяли лікарі і навіть більше.

Юрік, коли приходила Ленка, робив байдужий та вічно сплячий вигляд. А Ленка кожного разу раділа, що зможе дочитати Шекспіра. Юрік іноді підглядав за своєю доглядальницею, вивчав її дивний вигляд и тоненькі, бліді пальчики з червоним манікюром. Вона завжди тримала спину рівною, навіть читаючи не дуже опускала підборіддя. Та була така ефемерна, нереальна, не схожа на дівчат, яких кожен нормальний хлопець мріє як що не помацати, то просто роздивитися як об'єкт чоловічої цікавості.

Ленку можна було роздивлятись як об'єкт, який можна виключно роздивлятись, але ніколи не хотіти банально торкнутися. Юрік дуже дивувався собі, що колись, в минулому житті, міг майже годину дивитися на таке диво, як Ленка.

З деякої пори життя для Юріка обрало інший сенс. Вся та сірість та нудьга повсякденності десь відійшли, канули в небуття, а на їх місце прийшли яскравість сприйняття та значущість кожної хвилини існування. Раніше він ніколи не зважав на плинність погоди чи на смак їжі. Ішов на свою недолугу роботу і при дощі, і при спеці і в лютий мороз. В буфеті ставив на роздатку що Бог послав, чи що послала кухарка з обслуговуючий буфет фірми. Хоча треба сказати, що пиріжки в неї виходили дійсно смачні.

Та взагалі Юрік сприймав життя як обов'язок не завжди приємний, але й не як дарунок, за який можна бути вдячним Творцю. Тепер він довгими нічними годинами вів беззвучні розмови з Творцем. Іноді повторюючи на кшталт молитви деякі питання до неіснуючої істоти в неіснуючій висоті. Творця Юрік уявляв як занадто складну машину, дуже потужну комп'ютерну програму, мега-сервер. Тому вважав нормальним ставити ідіотські по своїй складності питання, на які людині майже неможливо відповісти. Здебільшого це були питання про життя та смерть, іноді фізіологічні, але все ж такі про життя. Через два тижні нічних іспитів Юрік попросив принести йому ноутбук і став постійно дивитися Discovery та Nat Geo Wild.

Через дві доби безперервного роздивляння останнього, страх смерті сконав. Вся та кількість беззмістовно з'їдених тварин, нівелювала будь які страхи та жагу до справедливості. Юрік нарешті прийняв життя як воно є і перестав у ночі кликати друзів, що загинули у нього на очах.

Теперішній він чекав години до ранку, щоб побачити мати, яка прийде у палату, візьме цілу руку у свої м'які долоні і почне щось терпляче розпитувати, не сподіваючись почути відповіді.

Дотики ще однієї людини давали спокій та вимагали рішучих дій у відповідь, тобто вимагали торкатися цієї людини. Нею була невисока, струнка сестричка. Її маленькі пальчики так спритно та професійно шукали куди ткнути голкою, щоб чергового ранку знов прив'язати Юріка до крапельниці. Його завжди торкало від цієї миті – миті, коли він, немов наркоман зі стажем, очікував, коли його ширнуть. І він знав, що руки ці повернуться знов через півтори години, щоб від'єднати його від системи. Юрік ніяк не міг вирішити, чи він може зацікавити цю володарку нереально ніжних рук, чи без шансів зі своєю політравмою. Те, що самий життєво важливий орган виключно здоровий, це Юрік усвідомив ще в першу крапельницю, хоча мирно дрімав і навіть не відразу роздивився сестричку. Та крім її рук та сталєво-сірих очей його геть нічого в ній не цікавило. Все інше можна було домислювати скільки завгодно. Часу було достатньо. Через тиждень Юрік наважився запитати ім'я володарки нереальних рук.

– Ви – Оля? – зовсім по-ідіотськи запитав Юрік. Йому хотілося з'їсти подушку через таку дурість, але питання виявилось влучним.

– Так, – здивовано відповіла медичка.

Саме в цю мить вона ткнула голкою в вену, що вислизувала, і Юріку примарилось, що в її сірих очах відбивалася сталєва голка, а в голці сірі очі. Юрік пропав остаточно. Йому дуже захотілося пошкрябати голову там, де в майбутньому поставлять пластину. Свербіж став такий неначе воші гризли.

Сестричка Оля красномовно та мовчазно вийшла з палати, щоб дозволити матері зайти та залишитися на весь день.

Плотське іноді дуже турбувало Ленку. І хоча вона була впевнена, що субстанції вище ніж душа не існує, іноді плакала ночами, болісно переживаючи нічні екзерсиси тіла, плотську жагу, жар, що плескав в глибинах її некоханого тіла. В ці миті свого життя Ленка навіть плакала в подушку через нестерпну плутаність думок та дисонанс між тілом та душею. Між

примітивним з її погляду, та високим і космічним, тим, від чого раділа її викохана нетутешня сутність. Ленка була категорично проти виключно механічного оформлення відносин між чоловіком та жінкою. Та справедливо вважала, що вищі матерії, космічні енергії існують не для еяколяції чи тупо фізичного оргазму. Вона хотіла більшого і відмовлялась від банальних на її думку зустрічей та гордовито несла свій самовільній целібат нікому про нього не розказуючи.

Одного дня Ленка збиралася в шпиталь як завжди, але щось там зірки схотіли, чи зовсім не схотіли, але щось вирішили значуще. Коротше, Ленка забула розфарбувати своє обличчя, вдягла дуже милу кофтинку та сині «бой-френди», зав'язала волосся у кінський хвіст. В загалі-то зачіску «хвіст» вона носила тільки вдома.

Вона, як завжди, приїхала на пів на одинадцятую, та сьогодні Юріка забрали на операцію – нарешті ставили титанову пластину. Може Ленці це і казали вчора, але ж вона зі своєї планети погано сприймала інформацію. Тобто на день середі наша дивачка була у шпиталі та, як на погляд бідного самаритянина, мала пристойний вигляд.

З'ясувавши, що Юріка забрали в операційну, Ленка розгубилася. Вона пам'ятала, що його мали колись там оперувати. Неначе ставити пластину чи ще щось робити, але за читанням Шекспірівської «Троїл та Крессіда» вона геть забула коли саме. Тепер Ленка сиділа сама у палаті Юріка, тримаючи у книжці пальчик в тому самому місці, де свій монолог говорить Улісс. Та розгублено озиралася навколо. Тепер в неї був час хоч трохи побачити в яких умовах лікують хворих, яка їжа в тарілках та що видно у вікно. До речі, у вікно виднілися такі ж нудні вікна іншого відділення.

В коридорі щось гупнуло та задзвеніло. Хтось тихо сварився, а ще хтось ще тихіше відповідав на сварку. Ленка визирнула з дверей. Двоє чоловіків тягли величезну каструлю, з якої чомусь злетіла кришка.

Коли в середині, десь у животі, чи біля серця, відбувається щось незрозуміле, коли дихати важко, але землі під ногами не відчуваєш, коли всі думки навколо однієї людини і робота заважає цим думкам (не навпаки, а саме робота). Коли тремтиш від однієї думки про ЦЮ людину та не пам'ятаєш, чи снідав сьогодні... Таке непереборне самопочуття мабуть і є кохання. Ленка летіла десь у повітрі, десь недалеко від космосу і їй там було затишно. Вона закохалась в одного з тих чоловіків з величезною каструлею та відразу це зрозуміла. Зрозуміла і крапка. Зазирнула у втомлені очі і потонула. Ходила по шпиталю як примара, розпитувала про волонтерів, ставила невлучні запитання і заважала медсестрам та санітаркам.

А ще, її мучило відчуття провини перед Юріком. І вона, сидючи біля нього, соромилася свого нового почуття. Катувала себе, коли дивилась на сплячого Юріка та думала, як тепер бути адже він на неї надіється. Вона вже декілька разів перечитувала той єдиний лист, який отримала від Юріка за час війни і на який так і не відповіла.

Привіт!

Важко передати відчуття відсутності тебе. Дякувати Богу, що існує ніч і день. В ночі я можу бачити своє цивільне життя і тебе в ньому. А у день через страшну зайнятість побутом на блокпості, обстрілами та всім тим жахом, що супроводжує війну, можу відсторонитися від згадування дому, мами та тебе. Бо одразу після сну моє серце крається, що не встигну сказати щось найважливіше, та взагалі щось сказати перед останнім в житті обстрілом. Якщо таке станеться.

Не те, що я лякаюся, ні. Тут швидко звикаєш до стрільби, до багнюки навкруги, та повсякдення, в якому не має маминих сирників, чи тих смачних равликів з маком у нашому буфеті. Я б навіть був згоден на склянку того жахливого компоту з груші, що нав'язує усім Лариска-буфетниця.

Маю надію, що ти мені щось напишеш. Саме такого паперового листа. Я боюся, що щось станеться з телефоном і

згинуть смски та переписка на електронну пошту. А це буде живе і грітиме мене.

Пиши мені хоч щось. Вибач, що коротенько, вже треба бігти.

Обіймаю і чекаю на листа.

Юра

Зачитаній лист навіть с початку не був новенький, а весь в якихось плямах та бруді, але тепер він був схований в файл і був тим стимулом, який змушував Ленку бігти сюди та старанно виконувати обов'язки сиділки. Тепер цим листом вона катувала себе, він став немов вериги, які рвали серце.

А Юрік теж хвилювався. Про лист він майже не пам'ятав, бо написав його саме в ту мить, коли вже вважав себе мерцем. Коли по їх так гатили з усього, що тільки можливо, що Юрік і не гадав, що залишиться в живих. Листів було два: Ленке і мамі. Цілком однакові, тільки в листі до мами про Ленку не було а ні слова.

Коли приходила Ленка він не спав. Лежав мовчки, відчуваючи, що це не Оля. Бо Оля приходила з ранку посидіти та потримати за руку. Так от Оля тримала за руку і від неї пахло ліками, а Ленка не тримала і пахла якимись терпкими парфумами. Юріку було майже добре, бо в нього була Оля. Ленкі було не дуже добре, бо кохання вона мала тільки у думках, целібатне та куце, неначе надгрижене. Від того серце її краялося, стікало кров'ю та самотньо хворіло на кохання. Вона кожен раз, як приходила у шпиталь, витягувала шию, немов гусак, видивляючись велику каструлю та біля неї того чоловіка, що так її зачепив.

Одного дня, заходячи в двері біля приймального, Ленка мало не впала, спотикнувшись через щось велике. Як би вона вмiла лаятися, то напевне видала повну творчого запалу словесну конфігурацію. Але вона не вмiла, тому бовкнула щось інтелігентно-інопланетне та не схоже на лайку:

– Вибачте! Але ж я тут іду! Навіщо тягнути в двері, де люди ходять оце... одоробло...

– Перепрошую... ненавмисне..! Дуже важка каструля, – відповів чоловік, червоніючи від важкості, напевне.

Ленка стояла, як вкопана, зазираючи в його очі та потонула в них.

– Олена, – сказала вона, протягуючи тонку руку, м'яку і маленьку, схожу на котячу лапку.

– Вітя, – відповів, посміхаючись чоловік, обережно потиснув протягнуту руку та спросив, – не бажаєте допомогти рознести по палатах?

Ленка бажала. Вона бажала робити що завгодно, тільки б бути поряд з ним та іноді зазирати в його очі. На Ленкіне щастя Вітя виявився одинаком, та ще й закохався в неї майже одразу – десь через місяць, або два.

До Юріка Ленка ходила, як на працю. В решти решт її, рахуй, прикомандирували до Юрікової палати. Вітя ставився з розумінням.

Одного дня, за день чи два до того, як мали виписувати Юріка, він зійшов на перший поверх, купив шоколадку для Олі і вже чекав на ліфт, щоб повернутися о себе. Він уявляв собі, як запросить Олю у кіно, як сидітимуть в темному залі і зовсім несуттєво яке буде йти кіно – бо Олина рука лежатиме на його руці. Цілих дві години її благословенні руки будуть поряд. Тут ліфт заскреготав та його двері голосно відчинилися. В ліфті стояла Ленка і ніжно тримала під руку Вітю, притискаючись до нього наче в повному вагоні метро. Так і завмерли вони з відчуттям провини та дивились одне на одного.

А Ленка звільнено видихнула, соромлячись нового почуття зневолення, страждаючи відчуттям провини перед Юріком. Вона так довго була зв'язна та майже пообіцяла бути завжди поруч з навечно пораним Юріком. В одну мить обидва вони полегшено посміхнулися своїм думкам і одночасно вигукнувши «Привіт!», розійшлися кожен у своїх справах.

Номінація проза

Марія Лозинська

Металеві крила порятунку

– О! Невже це той самий легендарний лейтенант Кисільний? Все ж таки прибув? Невже передумав? А?

– Я хочу служити, товаришу майор.

– Це я зрозумів. Десятки листів з проханням перевести тебе до винищувальних військ. Не втрачаєш надію? Забудь хлопче. Не хочеш служити тут, то до побачення, армія не для тебе. Нам не потрібні люди, які за спинами пишуть листи з проханням перевести в іншу частину.

– Я не приховував своїх намірів.

– Мені все одно. Знаєш що....

– Товаришу майор, лавина! – раптом в кабінет увірвався юнак у цивільному одязі. – тільки повідомили. Треба допомагати. Без нас ніяк. Там табір був, на дорозі лавини. В таборі були діти. Товаришу майор, треба діяти! – ледь не кричав хлопець.

– Скільки людей у частині?

– Зараз лише десятеро. Телефонуємо іншим, але раніше ніж за пів години вони не прибудуть.

– Добре. Повідом тим, хто є, щоб готували гелікоптери, за двадцять хвилин підіймемо два, потім будемо орієнтуватися як прибудуть інші люди. Іди, командує Левіц!

– Так точно! – і юнак крутнувшись на носках, побіг.

– Нам не вистачає людей. Ти, Кисільний, летиш з нам. Йди збирайся. Там гинуть люди. – і майор кинувши грізний погляд на лейтенанта пішов геть, услід за юнаком який вже вигукував на всі боки про катастрофу. Годинник показував дев'яту годину вечора. Майже всі вже розійшлися по домівках, але тепер їм необхідно буде повернутися назад....

Гелікоптери були підготовлені. Все робилося на швидко руч. Лейтенант Кисільний стояв поруч з іншими пілотами та медиками. Майор давав останні вказівки, за ним бігав юнак Левіц, щоразу повідомляючи нові факти про негоду і корегуючи маршрут. Нарешті, літальний апарат піднявся у нічне небо.

– Гей, Дорох, як гадаєш, сьогодні буде без втрат? – гукнув пілот у салон.

– Чорний, ти це, менше базікай, більше контролюй ситуацію, бачиш, вітер піднявся, неспокійно буде.

– Ти ще мене повчи тут! Я вже давно не новачок! До речі про новеньких... Хлопче, ти в нас ким будеш? Медиком?

– Я пілот. – сухо відповів Кисільний.

– Круто. А ім'я у пілота є?

– Андрій Кисільний.

– Приємно познайомитися! Я Юра Чорний, поруч – твій тезка Андрій Гамілевський, він не дуже балакучий, у нього прізвисько поет. Але він вірші не пише.

– Тоді чому поет? – здивовано спитав Кисільний

– Темнота ти без просвітня, Кисіль! Що, про Гумільова не чув? Ото був поет. Прізвища схожі, розумієш тему? А там наші медики і помічники Дороховський Анатолій, він же Дорох, Степчишин Дмитро, він же дядя Стьопа, і Ілля Сатанов, він же Біс. Ось така у нас команда. Літаємо собі, людей рятуємо. Граємо у піжмурки зі смертю. Коротше, Кисіль, у нас тут завжди весело, залишайся! – весело промовив Чорний.

– Чорний, це ж той Андрій Кисільний через якого майор мав купу неприємностей. Він не залишиться. Він сам того не хоче.

Це ж так? – до Кисільного підійшов той, кого представили Анатолієм Дороховським. – я чув про нього. Мріяв служити у винищувальних військах, але назначили до нас, у рятувальники, тепер те й робить, що скарги пише.

– Це не так. – сухо відрізав Андрій.

– Ні хлопче, все так. – вже без ентузіазму промовив Чорний. – для майора це болюча тема. Тобі не розповідали, що наш майор – першокласний пілот. Він десять років літав собі на винищувачах, але трапилася катастрофа, розумієш? І ось, він тут, у рятувальниках. Організовує нашу роботу. Він також міг би писати листи, аби його повернули до винищувачів, але він того не робив. Він розуміє, зараз він потрібен тут. У всякому випадку нагорі так вирішили і він не має права скаржитися.

– Чорний! Ану без зайвих балачок. Здається, ми вже прилетіли. – до пілотів підійшов один із медиків. – не зважай на нього, хлопче. Не хочеш буди рятувальником – тебе ніхто не змушує. А зараз нам треба витягнути людей.

– Дядя Стюпо, як гадаєте, вони живі? – тихо прошепотів Гамілевський.

– Гадаю що сьогодні буде без втрат, або з мінімальними втратами. Все ж таки лавина розпочалась після восьмої, всі повинні бути у будинку, а будинки не сильно зруйновано, то ж відриємо, головне діяти швидко. Ось перші будиночки. Давайте, хлопці, знижуйтеся, будемо вилазити.

Гелікоптер поступово почав знижуватися. Медики, а з ними разом і Андрій, спустилися, і тепер стояли на даху будинку. Люди у будинку були цілі і неушкоджені, лише у декого були ознаки обмороження кінцівок, а в цілому стан був задовільним. Людей, одне за одним, підіймали на борт гелікоптера. Проте, одна жінка навідріз відмовилася лізти по драбині. Вона кричала і плакала. Крізь нерозбірливі слова рятувальники зрозуміли, що з нею нема її сина, а без нього вона нікуди не піде. Перед рятувальниками постала нова задача – шукати малого хлопчика.

Відправивши людей, два медики та Кисільний, залишилися, аби знайти малу дитину, до того часу як за ними не прибудуть. Будинок був наполовину зруйнованим, на вцілілій частині хлопчика не було. Довелося розбирати зруйновану частину. Раптом Андрій побачив дитячу руку, підізвав до себе медиків і робота з порятунку хлопчика розпочалась. Хлопчик живий. Андрій полегшено зітхнув.

– Не радій завчасно. – промовив один з медиків. – в малого купа купезна пошкоджень. Те, що ми його витягли, ще нічого не значить. В нього зламані ребра, пошкоджене стегно. Про руки і ноги я взагалі мовчу, на них нема живого місця. Йому необхідно у лікарню, зараз треба підготувати його для транспортування.

– Дядя Стьопо, ми ж витягнемо малого з того світу? – тихо спитав Біс.

– Не знаю Ілля, не знаю. Будемо робити все необхідне. Зараз хлопчика слід транспортувати до найближчої лікарні.

– У нього часткове обмороження кінцівок.

– Очевидно. Він декілька годин лежав тут, на снігу. Малий, тримайся, зараз ми тебе піднімемо на гелікоптер, політаємо трошки. Коли видужаєш, то візьмемо тебе з собою на навчання, побудеш декілька хвилин пілотом, думаю майор нам дозволить це зробити.

В трьох вони почали готувати дитину до транспортування. Їх вже чекав гелікоптер і найближча лікарня, але вітер почав посилюватися. Почалася хуртовина. Погода стрімко погіршувалась. Пілоти матюкалися, медики молилися, схилившись над дитиною.

– Чорний! Стан погіршується!

– Я тобі, Біс, не Господь-Бог! Я не можу зупинити хуртовину, вже вибачай, маємо те що маємо!

– Ти мені тут не вибрикуй! В нас тут дитина помирає!

– Я розумію! Але що ми можемо зробити? Я і так ледь контролюю ситуацію! – Чорний щосили стиснув штурвал у руці і хаотично вмикав-вимикав різноманітні кнопки і тумблери.

– Дай сюди! – не витримав Андрій Кисільний, і, вихопивши штурвал з рук Чорного, щосили потягнув на себе і різко праворуч.

– Шо ти твориш! – обурливо крикнув Чорний, але не наважився забрати штурвал назад. – Гей! Ми падаємо! Дурень ти нещасний, що ти робиш!

– Все правильно він робить. – спокійно промовив другий пілот. – давай ще трохи праворуч, ось так, все вірно. Тепер не так буде кидати.

– Мені звільнити місце? – іронічно зауважив Чорний.

– Можеш залишити його собі. – спокійно промовив Кисільний – я зробив все, що хотів. – і він відійшов у салон.

– А з нього вийде дуже гарний пілот. Чорний, будь на сторожі, він може тебе замінити. – жартуючи промовив другий пілот.

– Хах. Ні, цей в нас не надовго, він хоче пілотувати винищувач, бач, рятувальники то занадто легко для нього.

– Ні, Чорний, щось мені підказує, що цей в нас затримається.

– Годі базікати! – у салон зайшов Біс. – ми фактично прилетіли. Нам звільнили весь паркінг. Тож, будьте ласкаві, приземлитесь адекватно, у нас поранені.

– На що ти натякаєш? Може, сам спробуєш? А?

– Чорний, спокійно. Добре, Біс, ми будемо край обережні.

Гелікоптер приземлився. До нього враз поринули лікарі, але було пізно. Дитина померла. Пілоти і медики стояли над тілом малого і не вірили очам.

– Він же дихав, коли хлопці приземлялися... – тихо прошепотів Кисільний.

– У нього було занадто багато пошкоджень, він пролежав декілька годин на снігу.... Ми зробили все, що могли. Андрію. – промовив до молодого лейтенанта Дорох.

На ранок Андрій Кисільний стояв біля кабінету майора. У його руках був рапорт на звільнення. По коридору йшли пілоти, поруч була частина де базувалися Повітряні сили, пілоти час від

часу навідувалися до рятувальників. То були пілоти-винищувачі. Це було видно з їх одягу. На зустріч їм рухалися медики рятувальної служби. Андрій дивився як вони вітають одне одного і пілоти розпитують медиків про події минулої ночі. Погомонівши, вони почали розходитися.

– Хлопці, ми на завдання, ви ж нас врятуєте, якщо з нами щось трапиться? Ми довіряємо вам своє життя! – раптом промовив один з пілотів до медиків.

– Витягнемо з будь-якої халепи. – посміхнувшись відповіли медики.

– Ранок добрий! – до Андрія підійшов Дорох. – вирішив звільнитися? Подумай, для цих хлопців – він кивнув у бік пілотів – ти можеш бути останньою надією. Знаєш скільки разів ми витягали їх з того світу? Так, без втрат не обійтись, але, можливо, заради їх порятунку варто залишитися тут і жити далі... Подумай.

Андрій поглянув услід Дороху і знов на свій рапорт. Акуратний аркуш паперу у мить перетворився на пожмакану кулю.

– Невже залишишся? – раптом поруч почувся голос майора.

– Так. Я залишаюся аби рятувати людей.

Номінація проза

Катерина Компаненко

Без назви

1

Спати з іншою людиною це зрада? Просто спати. Обіймати і спати. Коли ти зустрічаєшся з іншим. Коли ти кохаєш іншого. Це зрада?

Я прокинулася без нього. Холодний ранок. В кімнаті надзвичайно холодно. Немає сил виповзти з-під простирадла і увімкнути обігрівач.

Любити іншу людину це зрада? Просто любити. Не засинати з нею на одному ліжку, не цілуватися. Просто любити. Це зрада?

Я стою на балконі. Забула запальничку. Зараз прибіжить мій кавалер з келихом вина і разом з його лестощами візьму й запальничку.

Я щаслива? Мати чоловіка це щастя? Кохати одного, а засинати з іншим це щастя? Кохати-це взагалі щастя?

Залишилося ще 3 дні. Білети вже куплені. Дороги назад немає. Це те, що мені потрібно? Я не знаю.

Кохання чи мрія? Кохання тут з тобою, а мрія така далека. Що ж обрати?

– Ти вийдеш за мене?

– Ні.

– Чому??

- На таких, як я не одружуються.
- Я буду чекати тебе вічно.
- Кохаю тебе.
- Безмежно.
- Назавжди.
- Налий мені чаю.
- Вже.

2

- Можна з Вами познайомитися?
- Ні.
- Невже Ви така неприступна?
- Ні, але Ви потім будете шкодувати. Відраза, алкоголь, а може й наркотики. Воно Вам потрібно?
- Дайте мені один день.
- Забагато.
- 12 годин.
- Час пішов. Тільки дайте мені запальничку, бо моя втекла з офіціанткою.

Треба встати з ліжка. Прощальні листи вже відправлені. Залишилося найлегше. І найважче. Навіщо взагалі прощатися? Хто це придумав? Чому за все своє життя я ніколи ні з ким не прощалася? Тільки зі мною. Подорожі це найпрекрасніша і найгірша річ у нашому житті. Вони відкривають очі на світ. Іноді занадто, як для нашого суспільства.

– Ти зовсім здуріла?! Я дзвоню й пишу тобі вже три дні! Де ти була? Знов в собі копалася? Пообіцяй, що це в останнє. Попереджуй мене наступного разу! Я майже з розуму зійшов!

- Я не кохаю тебе. І ніколи не кохала.
- Я знаю.
- Я виходжу заміж.
- Перестань.
- Це правда. Я кохаю його.

- Ти не з тих, на кому одружуються, пам'ятаєш?
- Виявляється, просто людина була не та.
- Це зовсім не смішно Ло. Ти здуріла? Коли?
- Сьогодні. Не шукай мене. І не чекай. Живи, пиши. подорожуй і кохай. І мрій. Побільше мрій. Бо мрії – це найкращий безкоштовний наркотик.
- Хто він? Я його знаю?
- Ні. І ніколи не знатимеш. Я буду щаслива. Я вірю. Прощай.
- Таксі в Києві такі зимні. Не хочу думати. Так буде краще. Літак через 2 години. Життя з чистого аркуша. Він не повинен мене чекати. А я... У мене буде увесь світ. І цілий рік. Щоб не згадувати про нього. Взагалі. Ніколи. Я ж буду щаслива, правда?

3

«Сорі. Знову не встигла на автобус. Це якесь філологічне пекло, а не розклад руху транспорту»

Все в цій країні чудово, окрім дурних ліній метро та автобусів. З цим, звикла до хаосу, українська душа, так і не змирилася. Тотальний недосип, тотальна змученість, жага до подорожей притупилися бажанням відчутти смак маминих вареників.

- Ло!
- Тиша.
- Ло, це ти?!
- Чорт забирай. Що робити? Тікати? Чи обійняти його, наче вчора розсталися?
- Привіт, Ліф. Як ти? Що ти тут робиш?
- Не було нікого нареченого, правда?
- Ні, не було. Просто не хотіла щоб ти мене чекав.
- Але то був би мій вибір, Ло!
- Жоден чоловік не заслуговує на самотність. Особливо молодий. Ти повинен насолоджуватися життям, а не сидіти в очікуванні мого приїзду.

– Я все-одно чекав. Думав, це один з твоїх дурних жартів. Думав, ти, як завжди повернешся через декілька днів. Ти йшла так багато разів! І завжди поверталася. Чому цього разу? Чому, Ло?

– В мене не було вибору. Вдома роботи зараз не знайдеш. Я єдина в сім'ї, хто ще може щось змінити.

4

«Привіт. Знаю, що давно не писав тобі. Вже майже ти роки. Час летить надзвичайно швидко. Пам'ятаю той день, коли ми познайомилися. Це був холоднющий Київ. Якесь відкриття галереї на лесбійську тематику. Досі не знаю, що я там робив. Напевно, просто зайшов за безкоштовним алкоголем. А потім на балконі була ти. Не знаю, як це відбувається. Як в дурних книжках чи фільмах. Я просто знав, що ти повинна бути моєю. Тоді, вперше в житті, я був радий, що не кинув палити.

Пам'ятаєш, той день, коли ми зустрілися в Німеччині? Ти була вже справжньою німецькою фрау, яка ще не втратила свого українського шарму. І ніколи не втрапиш. Вже тоді я зрозумів, що втратив тебе. Жага до пригод перемогла у тобі будь-які інші бажання. Я знав, що не зможу тебе наздогнати, якби й хотів. Не можна закохуватися у дівчину, що подорожує. Бо вона завжди піде. Чоловіків багато, а міст, в яких ти не побувала ще більше. Я все розумів і не сказав ні слова.

Згодом я поїхав додому. Пам'ять про тебе трохи затерлася іншими жінками. А потім я побачив твою статтю в журналі. Ти вивчала образотворче мистецтво в Польщі і зустрічалася з якимось художником. Він малював тебе оголеною і це надзвичайно мене злило! Я хотів купити усі ті чортові картини, щоб більше ніхто їх не бачив. Злість моя сягала таких розмірів, що я не міг ні їсти, ні спати. Але хто ж знав, що це так сильно допоможе мені. Адже від надлишку вільного часу і постійного недосипу в наші голови приходять шалені ідеї. Одну з таких я

вирішив втілити о 4 годині ранку на кухні в одній із київських квартир.

Я побачив тебе у смарагдовій сукні, з коротким рудим волоссям і лукавою посмішкою. Це була Грузія. Привітний Батумі став ще теплішим. Ти була там. Реальна. Зі своїм художником, який покинув тебе наступного дня. Ми випили чаю в моїй кав'ярні і ти пішла. Завжди носив з собою твій улюблений чай, на випадок, якщо ми зустрінемося. Чи я так палко того бажав, що ми зустрічалися так багато разів? Хто зна. Я не мав права тримати тебе біля себе. Але й відпускати не хотів.

У мене не було ніяких грошей і я працював будівельником в Барселоні. А ти читала там якісь лекції на тему українського живопису 20 століття. Ми провели разом 2 чудових дні і дві незабутні ночі. Розмовляли, наче нічого і не сталося. Сміялися так, наче у нас все життя попереду. Але я знав, що це лише 2 дні. Ти не питала мене куди поділися всі мої гроші. А я нічого і не розказував. Бо так і не насмівся видавити з себе правду. Я заплатив йому. Віддав усі свої гроші твоєму художнику, щоб той покинув тебе. Він був не вартий тебе... Бо так швидко погодився.

Ти сказала, що виходиш заміж. За кращого друга дитинства. І я прийняв це стійко, бо знав, що зараз нічого не зможу змінити. І знав, що ти цього не зробиш.

Ти ще не готова. Знав, що ти втечеш.

Так і сталося. Ти втекла і розбила йому серце. Як завжди.

Думаю, є в тобі щось таке, що притягує чоловіків, які сліпо вірять в те, що ти зупинишся, перестанеш бігти і застигнеш в одному місці. Дурні ідіоти. За всі ці роки я зрозумів одну істину: людину неможливо змінити. Кохай її такою, яка вона є, або тікай так далеко, як можеш. Але ти варта того. Ти варта всього. Всього, що було у мене і що я віддав. Люблю тебе безмежно.

Твій Л.»

– Що це?

– Я написав тобі листа.

– Боже, ми так давно цього не робили! Наче це все було в іншому житті.

– Ти повинна це прочитати. Перш ніж вирішити.

– Добре. – Ло взяла в руки конверт, покрутила його і викинула у вікно.

– Що ти робиш, Ло?!

– Не хочу нічого знати. Якщо це було в минулому, то вже не має значення, а якщо в майбутньому – потім буде нецікаво. Мені досить і сьогодні. Досить і того, що в нас є.

– Але що в нас є? Нічого!

– В нас є дорога. А це більш ніж достатньо на наступні 150 років. А там побачимо...

Номінація проза

Олена Кравцова

Акcesуар

Є ремінь шкіряний – престижно, статусно. Є годинник золотий – статусно, поважно. Є авто – чорне, блискуче, таке, в якому відчуваєш міць – теж підкреслено снобне.

Час від часу ми міряємося статусністю: сьогодні я ось такий, і мені кайфово. На завтра у мене Це, і я ще краще... Час від часу ми вдаємо значущість, немов мрії батьків щодо нас вже справдилися.

Час від часу ми стаємо тими значущими, якими нас колись уявляли батьки «от виростеш, зароблятимеш, купиш що заманеться»...

А є чесність. Чи одягаємо ми її на людях? Так, бува: «Сьогодні буду таким. Спробую, можливо, личитиме. Ну як я вам? Віриться? Подобаюся?

Ні? Чому? Не комфортно вам зі мною? Справді? Зняти? А що, ремінь краще? Отой, шкіряний? Чи, можливо, той, що з базару? Але ж на ньому теж «Iceberg» написано, ні? Не вірите? Шкірою не пахне? Точно, штучний же, ваша правда...

Ми вдаємо, що у нас все гаразд: ми посміхаємося загалу, ми підкреслено шанобливі з тими, кого і подумки не шануємо, ми вдаємо, що є успішними...

Усмішка... Ось така, ризикну, – думає Вона, – піду сьогодні в ній. Тільки ось очі «підрехтую» немовби теж посміхаються. А кому яке діло, що у Неї на душі, їм же усмішка важлива, їм же головне, щоб настрої не псувався, глянувши на Неї, похмуру. Кого це обходить, що Її сьогодні гидко...

Отже, Birkin ще не маю, тож примітнішою зараз стане усмішка... Та треба подумати, ретельно зважити okazji: яка сьогодні буде доречнішою – на всі 32 чи так, краєчком, ніби соромлюся чого...

Ага, тут ще треба знати, хто тобі стрінеться: ті, що завжди вітаються та тримають свої усмішки завжди напоготові, чи ті, що ховають погляд, і так, ніби соромляться. Та чи буде зручно нам обом з такими от «немовби соромимосся», посмішками. Рішення: одну взяти та приховати в уявному Birkin, іншу нап'ялити та вперед...

Що скажете? Довіри немає? А, ви почали свій аналіз: в очі, бачте, не дивлюся, отже приховую щось, чи навпаки, дивлюся прямо на вас, отже, брешу? Не довіряєте мені, кажете...

Широко посміхаюся, зауважуєте? У вас вже і на посмішку цензура?

Добре, Вас, так, ось Вас не дратуватиму, заспокойтеся, заради бога. Тааак, сьогодні зіграно безтурботного веселуна, що живе тут і зараз... Завтра Birkin-ом буде червона помада. Як гадаєте, спрацює? Статусність, кажете, поважність, зауважуєте, відвертість, сподіваєтесь, чесність... А чи вірите? А чи приймаєте?

Аксесуар. Так, він такий, він під настрої: під висоту підбора, під довжину сукні, ... під наповненість душі...

Номінація проза

Тимур Іванюк

Без назви

«Вчарований забутими рядками,
Новими збагатишся ти думками».

В. Шекспір

Інтродукція:

Похвала музі

Читачу, мій твір – духовні сентенції, пошук сенсів та глибин, які іноді заводять у глухий кут. Жадання нового та небаченого змушують повертатися в минуле, зрікатися сучасних ідеалів та моралі, осмислювати модерні цінності крізь призму історії. Тому філософія, історія, релігія та світогляд – невід’ємні поводири моєї музи.

Крізь шум доріг, фасади мрій
Майданів гвалт, а втім...
і світу, що очима
Молодих поводитирів
Родив сюди ж балади,
згодом з добру тисячу віршів,
за цим сонети, драми,
злі і дошкульні епіграми...
Я воздаю хвалу отій,
що крізь солодкий сон

все до паперу мене повертає
й відроджує на нім
Свій пантеон
Моїх забутих
й молодих богів.

* * *

Вдих. Видих. Заплющені очі, рахунок кожної хвилини...
Я не можу розщепити час на минуле й майбутнє, реальне та ірреальне, – все сплелося в один тандем, пекельне танго, ковток води з присмаком іржі, бруд солдатських чобіт та вологих очей під час проводів батька за тридев'ять земель у далечинь – візію усіх людських нещасть. Я літаю. Я падаю. Я горю. Я замерзаю. Тисячі почуттів, і все від того, що мозок захищає тіло від неминучого – знищення, розчинення в дійсності. Все вивчене мною, набуте за роки, згорає, втрачає вагу, конвертується в іншу валюту, невідому до цього. І я лечу: лечу від філію, еросу, раси, вірусу; модерну та Ренесансу; Глупоти та вченості.

Хвилина радості – як порух до життя,
вона з'являється лиш перед тим,
коли упав під тягарем людським,
і знов стаєш немов дитя.

Безперечно, я згадував все. Як писав погані вірші після сну в літню ніч, як читав Шекспіра, Петрарку, Шевченка, як романтично боровся за незалежність, право бути, обирати; як кляв на кухні з сивоволосим дідом владу та ділився з ним найціннішим – опаленою книгою – збіркою його віршів, писаних замолоду, проте затертих вже немолодою пам'яттю і, мабуть, давно нею відчуженою. Я її оберігав, і зараз, посеред крижаної пустелі тримаю під серцем – згадку про щабель свідомості, про світлу грань юної душі, що знайшла в собі сили до життя багато років тому й тримає мене досі, змушує думати, не покидати світ посеред темряви та забуття.

Від босих ніг до шкіряних чобіт,
від марева буття – до неживих ілюзій,
потроху підросте собі дитя,
Втрачаючи із часом рід,
Втрачаючи життя,
а з ним... і друзів.

Тисячі філософій, десятки теорій походження життя, незліченна кількість алюзій божественного та стільки ж ключів до успіху. Посеред моря вчень та теорем важко себе знайти, а коли врешті-решт досяг того стану, час іти, залишати позаду все набуте важкою, почасти непосильною працею. Але наші земні цінності перед Космосом не мають жодного шансу на існування. Я згадую Аристотеля, Евкліда, питаюся в самого себе, чи мають вони щастя там, куди зараз простяглась моя дорога:

Дорога в даль, незвіданість, журба,
за цим розчарування, злети та падіння,
насичене знаннями й почуттями це життя,
Інакше – шлях у забуття,
згасаючий із тим
Процес горіння.

Рідко коли люди задоволені прожитими роками, а ще рідше їх бережуть. «Хвилина: скороминуча: скоро минеш/ так повз же мене пристрасть»...й всяк недуг. Мене не оминула пристрасть, не оминула біль, не оминула радість, кохання, високі почуття, вірші, лірика, епос, драма... Я писав, багато писав, багато спалював; перечитував, мріяв про інше життя, задовольнявся шматом паперу та зламаним олівцем...Але вже не кляв владу, не шукав винних, натомість закликав більшість до самосвідомості, знайшов музу, боготворив її, підтримував вогнище палених шин, кричав мученикам «браво» та вивчав Біблію, Тору, Коран, медитував з Буддою під смоковницею та проводив чайні церемонії у вишневому саду, доки в моїй, ще досі дитячій романтичній свідомості плугатарі йшли з плугами, а матері соловейко заважав навчати дітей. Я чув спів кобзаря та стони людей від

злив діянь Річарда III, гул козацьких гармат та вигуки італійців на Кампо де Фіорі. Я слухав, говорив, любив, воював, нищив та творив, писав і палив.

Із сивиною підійшла і мудрість,
і відчуття часу, й потреби у красі,
усе прийшло – натомість –
не пробіжать вже босі кволі ноги
по літній крижаній росі.

Дехто сумує за дитинством, безтурботністю, максималізмом та палкими почуттями. Цим живуть, дихають, знаходять сили до постійного руху та прогресу. Я теж жив, дихав, постійно рухався, любив та розвивався, прагнув кращого. Думав, що такої любові, як у мене та Петрарки більш ні в кого не буде; окрім мене та молодого Тараса ніхто не відчує своєї землі, не полюбить так палко рідну матір, сестру; ніхто так не увіковічить рукописи, як я і Булгаков, ніхто не шукатиме людину серед людного ринку вдень з ліхтарем, як я і Діоген. Я шукав сучасне в минулому, ховав людей у книжках та термінах, пояснював почуття та людські потреби, натомість забув Бога, матір, батька та Батьківщину. Безрідний холодний син.

І злісна сивина стає блискучо-білим,
що поглина усе набуте дотепер...
Бажання щастя, разом з юнаком
Мрійливим,
так само швидко гаснуть,
як молитви, позабуті через пошуки
Джерел.

Я згадував постмодерн. Ми з ним чимось схожі: ті ж очі, той же характер, та ж війна, та ж безвихідь. Мав би давно піти, дати паросток, продовження іншим, сильнішим, устлати дорогу пальмовими гілками для того, хто збере до купи історію, спалить усі мости й поведе хворе суспільство крізь пустелю до Синаю, де видасть нові заповіді життя, стере стару мораль, віджилий закон

та патогенну ментальність. А втім, це справа не одного покоління, за добро якого має платити попереднє. Історія має породити нового пророка, котрий підготує шлях пальмових гілок, якими пройде Логос, а з ним розчиниться «пост» та «ре».

Я лежав і згадував сивого діда, досі тримаючи його збірку під серцем, пошепки говорив небу рядки напам'ять, а зорі тихо милувалися й яскравіше світили, відблискуючи інієм, яким встигла покритися пропахла старим порохом шинель молодого крою. Напівтоном зачитавши перший кволий ямб, останні ж розлилися безлюдною пустелею, нагнавши козаків, поляків, дворянство та міщанство, князів та челядь, аж допоки не дістали Олега в стайні, котрий так само прирікав себе на вірну гибель. У зірках я бачив Плеяду, Шекспіра, Петрарку, Тараса, а за декілька секунд з'явився й Олег – історія циклічна. Я їм читав вірші, а вони яскравіше горіли...для мене, для цієї безлюдної пустелі, вкритої інієм. І хто зна, чи я був перед ними, чи так само впитав в себе «ре» чи «пост», а втім, смерть автора відкриває читачеві нові сенси. Я розумів лише одне – треба йти далі, допоки іній не дістав вуст – найголовнішого, найразючішого, найефективнішого; допоки фляга не пропиталася сивиною, що окутала тіло, допоки брудна шинель гріє кінцівки та пручається холодному загарбникові.

Я – історія, трансцендентність, безкінечна енергія, матерія. Доки мислю, доти й живу. Доки мої думки сягають Космосу, доки мною милуються зірки та живе пам'ять, яка охопила простори країни, у якій уже давно забутий; я маю жити, маю кричати серед пустелі, ходити з ліхтарем удень, бути в безмовнім рабстві та палко кохати. Заради цього я маю жити, доки іній не охопить моє тіло та не розщепить на мільярди часток і не перетворить суцільну енергію в нову, досконалішу, але вже не мою, хоча й таку ж матеріальну.

Іній – це історія, а історія циклічна.

* * *

А разом із тим живе війна. Війна, що не має кінця, не має початку. Вона тягнеться, певно, з мезозойської ери, а то й раніше. Хто зна, чи прийшла з космосу, чи її вигадав хворий виблядок кільканадцять тисяч років тому. Не змінюються і її головні принципи, вона лише стає жорстокішою, різноманітнішою. Подавлена колись жага крові й помсти зривається з більшою силою, з'їдає зсередини, не дає спокою, а з часом і спалює людину, заплющуючи їй очі й затуляючи вуха перед ризою розуму. Енергія, перетворена в пролиту ворожу кров, набуває нової сили, яка починає хижо керувати людською матерією, брати верх над розумом, керуючись тваринними інстинктами й чуттям. Замкнуте коло, яке ніхто не наважується перервати. Діалектика війни проста: в органічному синтезі маєш нову мораль, нову історію, новий закон...

...Третій місяць на фронті дає про себе знати. Весь час мокрі ноги, утоплені в багні чоботи та сирі цигарки – осінь тут сувора й наскрізь неприваблива. Я висипав з внутрішньої кишені висушений теплом тіла тютюн на шмат паперу й завернув у незграбну самокрутку. Втягнув дим, згадав старі добрі часи, коли мав змогу проводити час з родиною...якої тепер у мене нема. Для них я вже давно помер. Мое ім'я стерте задля їх же безпеки. Безпеки держави, яка мене покинула гнити тут. Життя втрачає цінність тоді, коли завтрашній день не принесе тобі відчуття твого існування, важливості для світу. Ти – частина матеріалу, на якому вибудують імперію. Хай і криваву, хай і ціною занадто дорогою. Але яка цінність від людини, якої не існує? Наша награна гуманність та відносно правильні стандарти загнали нас же в глухий кут, де минулі цінності нівельовані. Згадав почуття, коли йшов вбивати «варварів» – носіїв іншої ідеї, з якою не мирилася наша велика держава, згадав гучні слова правителя... Я завжди думав, що почуття обов'язку перед державою, патріотизм та відданість приведуть до самоусвідомлення, гідності та моральної прозорості. А маю тепер останню радість –

напівгнилий тютюн і тіло, змішане з багном. Ілюзія свободи мене й погубила. Аве, державо! Аве, фіурере, вождю, імператоре, царю, президенте! Завтра мене за тебе розірве снарядом.

Ти вільна людина,
як хочеш живи
але за законом,
Де кожна хвилина,
Як крапля брудної води, –
затьмарена сконом
за право ідеї
за кожную алею,
Де мають
солдати
пройти.

* * *

Готика вабить своїми темними кольорами. Чорне поглинає все світло, не відбиваючи його. Чорне – бездушний егоїст, ним би пишався Ніцше. Його бояться діти, дорослі, християни, потайки й атеїсти. Страх – ось найприродніше почуття, характерне для всіх живих істот. Ніщо з ним не зрівняється, ніщо не жило довше, ніж він: у блискавці, вогні, водній стихії, підсвідомому, потойбічному. Люди бояться всього, що не відбиває світла їх цінностей, у цьому суть готики. Я дивлюся їй прямо у вічі, вона поглина мене.

За замком темним дримає ліс
І річ не в тім, що там казки лунали,
А в тих думках, що нам колись
Вершник на коні приніс.
Я вдихаю скло,
Впиваюсь в дим,
Ось обгоріле тло,
Ось лій густий.
За ним життя,

Що довшим не буде –
Усе мина,
Шановне люде.
Країна мрії – де нас нема
Куди не ступить твоя нога
Там буде завтра, тільки молись
Аби не з'явитись там ніколи колись.
Я лечу від завтра
Лечу від сьогодні
Від своєї країни
Де зі мною не згодні
Я лечу від світу
Від миру-примари
Земля в вогні,
Там не діють чари

* * *

Я втомлено вставив ключ у замок, декілька обертів – вдома. Тут завжди пахло спокоєм. Але не зараз, лише тривога, з якою весь час тет-а-тет. Схованка перестала працювати, особистий простір нівелюється. Його стискає час, прискорюваний надзвичайно потужним рухом теперішнього століття. Наука почала працювати проти тебе. Творець скинений з трону плодами своєї втіхи, час виведено за рамки адекватного руху, обмеження спало. Лише плюралізм та абстракція. Абстракція життя, абстракція порятунку та виходу з гри... Від того не можу заснути вже другу ніч. Хто я? Чому мені так погано? Невже так я пізнаю життя, невже я маю сліпо йти за його стандартами, аби спокійно існувати до самої старості. А чи це просто максималізм із домішками гормонів? Невже це гра мого мозку, який переносить мене з об'ємів дитинства до грубих рук дорослих проблем? Що там, де простяглася пелена зрілого життя? – Там нічого, лише морок та несвідомість, необізнаність та скрупульозність. Ми могли б порушити цю тишу та податися назад, до вихідної

позиції Логосу, полишивши гіркий досвід. Але запущений механізм впливу на свідомість працює і тоді, коли ти відпочиваєш, пакуєш валізи, їдеш у дорозі, радієш першому снігу. Ти не особистість, ти архетип, проекція ідеальної підкореної людини, призвичаєної до світових обставин, згодована тим, щоб у будь-який час вмерти за чужу ідею. Ти віриш в расу, націю, релігію, науку. Ти віриш в це навіть тоді, коли хочеш усе почати ab ovo. Заручник. Віриш у те, для чого ти не існуєш, у те, що по тобі не проводитиме тризну. Ти – типізований архетип. Живи й насолоджуйся. Carpe diem!

* * *

Третій місяць без Музи. Багато змінилося з того часу, коли вона пішла: посіріле чоло, неголене обличчя, чорне волосся з проміжною сивиною. Я завжди боявся її втратити, а разом із нею сенс буття, адже діалог з Музою значно більший від людського бартеру. Там усе прозоро й зрозуміло, ти на певний час стаєш частиною Космосу, тобою оволодіває енергія Всесвіту, ти твориш до останнього видоуху, до останньої краплі висмоктуюєш депресію, що нахлинула. Ти виношуєш ці квіти, які з часом стають плодами, а потім падаєш без сили у тривалий сон, змішаний з реальністю... Яку вже не відрізняєш від світу, створеного твоєю Музою.

Я швирнув ненависний мольберт, розламав навпіл пензель та спробував забути себе хоча б на хвилину, за яку можна було б побачити її – Музу. Я б втонув у фарбах, поринув у абстракцію та ірраціональність, аби тільки хоч на хвилину доторкнутися до тієї білої свити. А втім, останнім часом вона була темною, такою, що почерпнула щось із того світу, що рветься до мене крізь вікно. Світ ловить мене, люди розпинають на хресті інквізиції, а натовп весь час таврує, як бездушну скотину. Для них це вища культура, яку обов'язково треба приземлити та приватизувати, купити за каміння та папір, розіп'яти разом зі мною на стіні, сторінці, склі, проекції. Мене не унесе історія – я завжди житиму

в текстурах свого творіння. Воно триматиме мене, поки людство інтерпретуватиме смисли для себе, для своєї ідеї, для «общого добра». Поки мій пам'ятник не скинуть у прірву часу та не проклянуть, або ж не вознесуть на пантеон, допоки буду підвладний ідеології. А втім, не я висуну ідеї – мене підлаштують під них. Втомлений художник живим нікого не цікавитиме, з ним не вестимуть тет-а-тет дискусії, про нього не говоритимуть жваво. Він таке ж дітище часу, така ж частинка світової енергії.

Я відкрив ненависне вікно, через яке до мене ламався світ, та кинувся з простягнутими руками на самий низ – туди, де ми з Музою будем єдиним цілим, де мені буде байдуже на тавро, клеймо та ідеї. За вісім поверхів зла я стану частиною Космосу.

* * *

Світло погасло, в темряві місто,
ти відчуваєш, що це вже десь близько.
Купа листів у закритих конвертах,
краще від цього лиш тільки померти
Місто заснуло, впало в долоні,
темрява суне, нас тільки двоє.
Нас шукають темні конвої,
аби замотати у білі сувої.
В темряві марить втомлене місто,
десь там тліє спалений міст ще:
море дурману, зламані квіти,
краще від цього тільки убігти.
Місто ще спало в твоїх долонях –
в місті блукали темні конвої,
що віддавали болем у скронях.
Нас роз'єднали навіки з тобою

* * *

Літо видалося напрочуд спекотним. Переповнені людьми маршрутки та тролейбуси ліниво повзли крізь метушливе місто до різних його частин, подекуди зупиняючись, аби так само

в нікуди відвезти й інших. Вони завжди спішать, завжди вигадують дивні шляхи, аби скоротати свій і до того нічого не вартий час, обмежений десятками років. Вони почали пекельну гру, намагаючись перехитрити час кволим розумом, незабаром зовсім втративши контроль над тролейбусами, що везли всіх вдаль, ніколи не повертаючись назад.

Я розстібнув декілька гудзиків своєї сорочки, що здавлювали шию. Занадто спекотно й нестерпно душно. У цей час рідко хто наважується кудись вийти, боячись розтопити кригу сердець і байдужий осад цинізму в душі. Вони гарно посміхаються й без роздумів всаджують ніж в неприкриту спину. А я жадно хапав ці краєвиди й не міг зосередити очі на тротуарі, майже безлюдному, який поступово заходив в обійми сутінків. Час тут минає швидко, він одурманює своїм диким танцем *homo sapiens* і змушує упиватися, допоки білизна кісток не посміхнеться сирій землі. Гвалт живого міста доповнюють тіла на продаж, отрута, якої намагається собі дістати кожен і трохи ніжності, що ховається за ширмою перших і другої, пристрасть та розбиті серця. А втім, все це давно є дешевим сурогатом, допустити плоди якого в своїй душі я не міг; мені була відкрита вся мудрість людства, яка не варта й битої частини задуму Логоса. Коли він дав їм волю, вони одразу ж почали все знищувати: деконструкція як принцип пізнання, знищення задля створення, первинність Хаосу. От і зараз вони пропонують мені себе абсолютно задешево, але я їм нічого не можу дати навзаєм, окрім свіжого повітря, яке вони одразу ж сподиву псують. Вночі тут починаються вакханалії і збочення, царить зло і розбрат. Вони втрачають розум від яду, дурманяцької свідомості і по-хижацьки споживають високе мистецтво; для них не існує святих заповідей і старої моралі, вони переконані в своїй абсолютній силі, котра неодмінно зводить їх до склянки отрути й депресії. Я знову мовчки спостерігав за жахливою вакханалією, що продовжується уже десятки тисяч років, втомлено потираючи очі. За обрієм загорілася остання зірка.

А зранку я збираю розбиті серця й загублені душі по шматочкам і переплавляю на нові, аби вони й надалі могли існувати у своєму дурмані. Я – Щастя. І сьогодні я питиму ввечері від горя за життя й за любов.

* * *

Епілог

Рано вранці встаю, варю собі каву,
тихо плентаюсь в душ, з водою стікаю;
ароматом зими тихим порухом віє,
доки в раннішнім серці жевріє надія.
За вікном все ще сонце, що зовсім не гріє,
в напівсні я не бачу незагоєні стигми.
Еони років тому ми з тобою прощались:
ти обіцяла не ранили, аби не пручались,
я написав тоді ще незвідані ямби –
йшов за богом, наслідував форми уявні,
а тепер повернулась із новою потенцією,
де загули Отці і де з'явилися сентенції.
Ізнов на станції, дорога, кава з піною,
собі зіграю потім, хтось заплаче стиха, й я
знов писатиму вірші із паскудною римою,
доки ритми й голос розуму в голові вримаю;
це не життя, а паскудство, звідси треба бігти:
«Але від себе убігти так ніколи й не зміг ти».
І ти прийдеш знову вночі, тримаючи каву,
я подивлюся на тебе і хутко враз встану,
і знову сяду за склянкою, писатиму вірші,
допоки ти ще в кімнаті, допоки не спиш ще.
Із-під пера вилітатимуть хорей та ямби,
із ними інші світи й істоти уявні.
І ти так само приходиш, терзаючи душу,
І пишу знов і знов – так жити вже мушу.

Номінація поезія

Ольга Підпала

Заради цього варто жити!!!

Настане час коли здійсняться мрії,
Коли затихнуть вибухи снарядів.
І вже ніхто нікого не покине,
І кілометри вже не зможуть розділяти.
А на полях,що мінами кишили,
Заграє в жовтих барвах, стигле жито.
І повернеться син живий додому,
Де вже на нього зачекалась ненька.
Чекала довго,Господу молилась,
Просила миру на усій Землі...
За синове повернення благала,
Бо вже на нього дуже зачекалась.
Настане ранок,на небі зійде ясне сонце,
Він зійде із вагона на перон...
І по дорозі степовій, далекій,
Дістанеться до рідної домівки.
І мати вийде з дому на поріг,
Зустріти сина, відважного героя.
Ледь сльози стримуючи, щоб не заридати,
Від радості, що все ж таки настала...
І для таких моментів варто жити,

Щоб повертались всі,кого чекають.
Заради радості й усмішок своїх близьких,
І сліз лише від щастя матерів.
Заради миру треба дійсно жити!!!
Заради гордості, в очах своїх батьків!!!
Добра й любові більше дарувати іншим,
Щоб яскравіше жити було всім!!!

Номінація поезія

Анна Максименко

Позивний «Дід»

Червоне поле, вкрите кров'ю.
Терпкою, теплою й живою.
Лежить хлопчина, герой-воїн.
В очах не видно й краплі злоби.
Він лише миру, так хотів,
Як жаль, що долі не зберіг.
Рідня не знає, що з синочком,
Чи жив-здоров він на війні?
І їх останні перемови
Були за день... чи два... а може й три...
Мати востаннє чула голос
Такого рідного й живого.
Сказати встигла вона враз,
Як любить і чекає як.
Він відповів тільки одне:
«Магусю, тебе й Україну люблю,
Чекай, вернуся скоро я».
І раптом, постріл з «Граду»...
І тиша, тиша навкруги...
Така глуха і не жива.
День... другий... новин немає,

Ніхто не знає.
Лиш неньці серце сповіщає.
Біда прийшла і в їхній дім.
Труна мереживна, хустина чорна,
Зелені очі, в річищі безодні.
Слова, востаннє сказані, у ямі...
Мовчання. Хрест. Вінок.
І напис: «Спи сину, спи мій герой».

Ще вчора
Ще вчора, за високим муром долі,
Де сонце не торкається країв
Де ніч колише світло-жовті зорі,
Зіткнулися твої й мої думки.
Ще вчора, десь в печерах пекла,
Багаттям очі загорілись зовсім.
Чолом кристаллу увійти до серця
Багряним жаром пронестися полем.
Ще вчора, на роялі, кольору іриса,
Хтось награвав мелодію чарівну, дзвінко.
Та вже сьогодні не було маестро
І дощ забрав все у свої обійми.
Ще вчора, руйнували цінності нещирі
Та аксіомами доводили ми сенс життя.
Людина – це момент history,
Котра напише революцію буття.

Ще вчора, створені були останні рими.
Слова перепліталися в знамення щирі.
І залишалися у пам'яті хвилини й мрії.
Де ми с тобою, назавжди, щасливі.

Номінація поезія

Олена Короткова

Заради цього варто жити!

Човник турботи пливе помалу,
По ріках жвавих, не гає час.
В голівку розумну цілує мама,
А білі кучерики тупцяють вальс.
Його солодким, повненьким щічкам
Дозволено з сонцем грати тепер,
Настало літо й дощі-сестрички
Вже не виходять із хмар-печер.
Він бачить туфлі, червоні і чорні,
Яскраві лаковані плями підбор,
Він бачить кросівки новенькі футбольні,
Ковбойські чоботи, та вже без шпор.
Його світок більше схожий на диво,
Де є калюжі і світло в них,
Де є тільки ноги, що ходять в зливу,
Самих перехожих нема на них...
Є тільки брудні веселі собаки,
Що не лякають, а люблять його,
Мамини сукні в червоних маках,
Весь світ є такий для нього самого!
Він є, він існує заради щастя,

Заради любові своїх батьків,
Заради осіннього жовтого листя,
Заради буйних літніх вінків.
Заради нього співає лютя,
Заради нього і сонце біжить,
Бо він – сьогодні і він – майбутнє,
Заради нього потрібно жить!!!

Номінація поезія

Альона Тимкова

Без назви

Співати, наче з сонцем у душі,
Сміятись, наче ти мала дитина,
Пісні всю ніч складати чи вірші,
І малювати чарівні картини.
Повірити у диво хоч на мить,
Помчати у думках до краю світу,
Лежати і вдивлятись у блакить
Або саджати дивовижні квіти.
Вночі порахувати всі зірки
А вдень ти власні зможеш запалити,
Перечитати всі старі казки,
А ще із друзями поговорити.
Кохати щиро, віддано, сміливо,
І кожен світлий спогад зберегти
Як грім прийде в життя твоє і злива
Ти сили знайдеш їх перемогти.
Шукати і боротись, і знайти,
І радість перемоги розділити,
У чомусь стати краще і зрости
Заради цього точно варто жити.

Номінація поезія

Надія Заграй

Сподівання

Так граційно спархнула голубка,
Піднялася в небесну блакить,
Свої крила розправила прудко,
Й полетіла кудись вдалечінь.
Вона голуба свого шукала,
Всю країну вже облітала.
На війну він відправився сміло
Й не вернувся до свого гнізда.
І голубка з надією в серці
Кожен день все чекає й чекає.
Вона вірить, що голуб знайдеться,
Відлітаючи він говорив:
«Обіцяю тобі, моя мила,
що я вернусь в обійми твої,
збережи в своїм серці ти спокій
і чекай мене з дітьми, чекай!»
Але часу багато минуло
Дітлахи вже гніздо полишили,
А голубка все ще літає
Своє щастя втрачене шукає.
Відчуває вона, що живий він,

Може просто десь заблукав,
Тому кожного дня, на світанку
Ніжну пісню для нього співає...
«Віра»
Прошу тебе, прийди до мене,
і вогник запали в душі.
Промінчик сонця подаруй,
щоб серце пишно квітло.
Прошу тебе, прийди й відкрий
мені дорогу істини.
Не дай зійти і заблукати
у світі несправедливості.
Вперед мене штовхай,
завжди тягни угору.
І схибити не дай
у виборі не простому.
Прошу тебе, прийди до мене,
щоб сенс був у житті –
боротись, жити, вмерти
і вірити завжди.

Номінація поезія

Олена Білуха

Без назви

Я Вас люблю!
Сьогодні,
завтра,
вчора.
Приходь в мій світ
І вчи
своєї
мови!
Я Вас люблю!
Про що
тут
говорити?
Ви можете сказати:
«Я не
цього
просив Вас
вчити!»
Я Вас люблю!
І все
тепер
байдуже.
Давай сміятися над цим –

Це так
буває
рідко
дуже!

* * *

Не читайте з моїх очей,
Там усе про кохання.
Недоспаних кілька ночей –
Це не вірш, це зізнання.
Не читайте з моїх очей,
Вони опущені так низько.
Моя душа услід Вам – Ей!
Ви були надто близько.
Хто помітить, тільки Бог.
Яке дивне розуміння!
Я називаю це «любов»
До стогону, до оніміння.
Не читайте з моїх очей!
Вони ж кохають Вас дуже.
І вже сутності інших речей
Їм не знати, мій друже!

* * *

Що у нас з тобою є?
Що є, поезіє?
Що є, крім болі?
Ти мертва за життя, а
Я на папері. Без волі.
Хто з нас загине першою
У потоках безмежних?
Тільки б це була не ти!
Звісно, поки хтось пише –
Це все ще Ми!

Зміст

Номінація проза

Лариса Мальована «Синдром Пітера Пена»	4
Марія Лозинська «Металеві крила порятунку»	17
Катерина Компаненко «Без назви»	23
Олена Кравцова «Аксесуар».....	29
Тимур Іванюк «Без назви»	31

Номінація поезія

Ольга Підпала «Заради цього варто жити!!!»	43
Анна Максименко «Позивний "Дід"»	45
Олена Короткова «Заради цього варто жити!»	47
Альона Тимкова «Без назви».....	49
Надія Заграй «Сподівання»	50
Олена Білуха «Без назви»	52

ДЛЯ НОТАТОК

Заради цього варто жити!

**II літературно-художній конкурс
в ЧДУ ім. Петра Могили**

Збірка творів учасників конкурсу

Комп'ютерна верстка *А. Іщенко*.
Друк, фальцовально-палітурні роботи *С. Волинець*.

Підп. до друку 21.10.2016.
Формат 60 × 84¹/₁₆. Папір офсет.
Гарнітура «Palatino Linotype». Друк ризограф.
Ум. друк. арк. 3,26. Обл.-вид. арк. 1,69.
Тираж 10 пр. Зам. № 5143.

Видавець і виготовлювач: ЧДУ ім. Петра Могили.
54003, м. Миколаїв, вул. 68 Десантників, 10.
Тел.: 8 (0512) 50-03-32, 8 (0512) 76-55-81, e-mail: rector@chmnu.edu.ua.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3460 від 10.04.2009.